

Sygn. akt III A Ua 967/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Ciuraszkiewicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Danuta Rychlik-Dobrowolska SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

na skutek apelacji R. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Opolu

z dnia 13 kwietnia 2012 r. sygn. akt V U 1198/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 kwietnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił R. K. prawa do emerytury z powodu nieudowodnienia przez nią 15 lat wykonywania działalności twórczej. Wskutek zaskarżenia decyzji sprawę rozpoznał Sąd Okręgowy w Opolu, który wyrokiem z 13 kwietnia 2012 r. oddalił odwołanie wnioskodawczynie.

Rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach:

R. K., ur. (...), ukończyła studia na Wydziale Filologii Polskiej Uniwersytetu w P. oraz studium podyplomowe w dziedzinie wokalistyki. Decyzją z 3 listopada 2011 r. Komisja d/s Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców przy Ministrze Kultury ustaliła, że wnioskodawczynie działalność artystyczną jako piosenkarka rozpoczęła 1 czerwca 1983 r., składki z tytułu wykonywania działalności artystycznej wnioskodawczynie opłacała zaś od 1 września 1985 r. do 31 grudnia 1998 r.

W okresie od 1 czerwca 1983 r. do 31 grudnia 1983 r. ubezpieczona wykonywała umowę zlecenia z Państwowym Przedsiębiorstwem (...), której przedmiotem był udział jej jako piosenkarki w wykonywaniu programów rozrywkowych w lokalach gastronomicznych na terenie P..

W okresie od 1 lutego 1985 r. do 31 sierpnia 1985 r. wnioskodawczyni wykonywała umowę o dzieło zawartą z (...) Towarzystwem (...), której przedmiotem było śpiewanie przez nią z zespołem muzycznym w lokalach w K. i M..

W okresie od 1 kwietnia 1991 r. do 31 grudnia 2004 r. wnioskodawczyni podlegała ubezpieczeniom społecznym dla pracowników umysłowych w Niemczech.

W okresie od 1 stycznia 1999 r. do 30 lipca 1999 r. R. K. prowadziła działalność gospodarczą w Polsce i opłacała składki na FUS.

Z tytułu ubezpieczenia na terenie Niemiec wnioskodawczyni posiada 6 lat i 9 miesięcy okresów składkowych przypadających w okresach od 31 lipca 1999 r. do 30 listopada 2003 r. i od sierpnia 2004 r. do 30 listopada 2006 r. W okresie opłacania składek z tytułu działalności artystycznej oraz prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce, tj. od 1 kwietnia 1991 r. do 31 lipca 1999 r., wnioskodawczyni podlegała również ubezpieczeniom na terenie Niemiec. Brak jest umów o pracę w charakterze wokalistki po 24 października 1999 r. Na dzień złożenia wniosku, tj. 6 kwietnia 2007 r., wnioskodawczyni wykazała 20 lat 8 miesięcy polskich i niemieckich okresów składkowych oraz 5 lat i 7 miesięcy okresów nieskładkowych. Organ rentowy uznał za wykazane 13 lat i 8 miesięcy pracy w charakterze solistki, w tym 4 miesiące ubezpieczenia na terenie Niemiec.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji oparł się na przepisach art. 46 w zw. z art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, regulujących przesłanki nabycia emerytury przez pracowników wykonujących działalność twórczą lub artystyczną oraz na przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd przytoczył treść § 12 w/w rozporządzenia według którego, pracownik wykonujący działalność twórczą lub artystyczną w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący dla solistki wokalistki 45 lat;
- 2) wiek emerytalny osiągnął w czasie zatrudnienia lub w ciągu 5 lat od ustania zatrudnienia,
- 3) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat działalności twórczej lub artystycznej.

Według art. 8 ust. 6 ustawy systemowej twórcę i artystę uważa się za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność. Według ust. 8 omawianego przepisu art. 8 za artystę, o którym mowa w ust. 6 pkt 2, uważa się osobę wykonującą zarobkowo działalność artystyczną w dziedzinie sztuki aktorskiej i estradowej, reżyserii teatralnej i estradowej, sztuki tanecznej i cyrkowej oraz w dziedzinie dyrygentury, wokalistyki, instrumentalistyki, kostiumografii, scenografii, a także w dziedzinie produkcji audiowizualnej reżyserów, scenarzystów, operatorów obrazu i dźwięku, montażyстів i kaskaderów.

Sąd wskazał, że uznanie działalności za twórczą lub artystyczną i ustalenie daty jej rozpoczęcia następuje w formie decyzji Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego twórców działającej przy ministrze właściwym d/s kultury. Do 31 grudnia 1998 r. obowiązywała ustawa z 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin oraz rozporządzenie Rady Ministrów z 29 grudnia 1973 r. w sprawie wykonywania ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin.

Zgodnie z § 15 tego rozrządzenia przepisy ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin stosuje się do osób wykonujących zawodowo działalność artystyczną w dziedzinie: sztuki aktorskiej, estradowej, tanecznej, cyrkowej lub w dziedzinie dyrygentury, wokalistyki, instrumentalistyki albo reżyserii pod warunkiem:

- 1) spełniania wymagań kwalifikacyjnych określonych przez Ministra Kultury i Sztuki oraz
- 2) wykonywania tej działalności w jednostkach objętych Układem zbiorowym pracy pracowników instytucji artystycznych, Układem zbiorowym pracy pracowników zjednoczonych przedsiębiorstw rozrywkowych lub w filmie, fonografii, radiu, telewizji albo w jednostkach uprawnionych do prowadzenia działalności artystycznej i rozrywkowej zgodnie z przepisami o zezwoleniach na publiczną działalność artystyczną, rozrywkową i sportową.

O spełnieniu warunków określonych w ust. 1 orzeka Komisja do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców.

Sąd wskazał, że obowiązek opłacania składek powstawał z chwilą rozpoczęcia działalności artystycznej przez osobę uznana za prowadzącą taką działalność. Wnioskodawczyni przedłożyła decyzję Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców, stwierdzającą, że działalność artystyczną prowadziła od 1 czerwca 1983 r. Składki z tytułu prowadzenia tej działalności ubezpieczona opłacała jednak od 1 września 1985 r. Ponieważ działalność artystyczna jest formą działalności gospodarczej, to zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty nie uwzględnia się okresu, za który nie zostały opłacone składki, mimo podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w tym okresie.

W ocenie Sądu przedstawione umowy za okres od 1 czerwca 1983 r. do 31 grudnia 1983 r. i od 1 lutego 1985 r. do 31 sierpnia 1985 r. nie były umowami o pracę, lecz pierwszą z nich można zakwalifikować do umowy zlecenia, a druga była umową o dzieło. Sąd wskazał, że umowy o dzieło nigdy nie podlegały obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym zarówno z mocy ustawy systemowej, jak i ustawy z 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych. Umowy zlecenia podlegały obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie ustawy z 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia pod warunkiem jednak, że były zawarte z jednostkami gospodarki uspołecznionej na okres co najmniej 6 miesięcy. Sąd wskazał, że choć pierwszą umowę od 1 czerwca 1983 r. do 31 grudnia 1983 r. można zakwalifikować jako umowę zlecenia, to okres prowadzenia działalności artystycznej w ramach takiej umowy nie może być zliczony do wymaganego okresu 15 pracy twórczej, bowiem przepisy rozporządzenia z 1983 r. mają zastosowanie jedynie do pracowników świadczących pracę w ramach stosunku pracy, a tylko wyjątkowo okresy świadczenia pracy można łączyć z okresem ubezpieczenia społecznego związanego z prowadzeniem działalności artystycznej, jako działalności gospodarczej (tu Sąd powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., II UK 325/07, OSNP 2009/21-22/300).

Do wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych Sąd nie zaliczył okresów zatrudnienia i ubezpieczenia na terenie Niemiec, bowiem wnioskodawczyni w żaden sposób nie wykazała, że była tam zatrudniona w charakterze wokalistki na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Inne okresy ubezpieczenia na terenie Niemiec zostały uznane przez ZUS jako okresy składkowe trwające do 2006 r. na podstawie informacji E-205D, która jednak nie pozwala na ustalenie rodzaju wykonywanych przez R. K. prac, rodzaju zawieranych umów i sposobu świadczenia pracy. Umowa z okresu od 1 lipca 1999 r. do 24 października 1999 r. dotyczy natomiast męża wnioskodawczyni T. K. i on jest stroną tej umowy.

W konsekwencji Sąd uznał, że ubezpieczona wykazała 13 lat i 4 miesiące wykonywania działalności artystycznej w charakterze solistki i wokalistki przypadającej od 1 września 1985 r. do 31 grudnia 1998 r. i mimo spełnienia pozostałych przesłanek koniecznych do przyznania wcześniejszej emerytury na dzień 31 grudnia 1998 r., nie nabyła prawa do tego świadczenia.

Apelację wywiodła wnioskodawczyni, zarzucając wyrokowi Sądu I instancji:

- sprzeczność ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego wskutek naruszenia art. 233 kpc, polegającą na błędnej ocenie materiału dowodowego, pominięciu zeznań świadków i w konsekwencji przyjęcie, że ubezpieczona nie ma prawa do wcześniejszej emerytury;
- naruszenie przepisów art. 32 ust. 1 i ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez ustalenie, że wnioskodawczyni nie wykazała 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

R. K. wniosła o zmianę wyroku poprzez przyznanie jej prawa do emerytury, ewentualnie – o uchylenie go i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Wniosła także o dopuszczenie dowodów, które nie zostały uwzględnione przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu zarzutów apelująca wskazała, że działalność artystyczną wykonywała aż do dnia złożenia wniosku o emeryturę w oparciu o umowy zlecenia zawierane z przedsiębiorstwami imprez artystycznych w Polsce i za granicą. Wskazała, że od 1 czerwca 1983 r. do dnia ukończenia studiów stacjonarnych na Uniwersytecie w P., tj. do dnia 31 sierpnia 1985 r., nie odprowadzała składek na ubezpieczenie emerytalne, bowiem w okresie studiów stacjonarnych była ubezpieczona jako studentka i ten okres jest okresem składkowym. Okres ten bezpodstawnie nie został uznany przez Sąd I instancji. Od dnia 1 września 1985 r. wnioskodawczyni składki opłacała. Od 1999 r. prowadziła działalność jako solistka wyłącznie w Niemczech. Ten okres pracy został potwierdzony przez urząd pracy w Niemczech zaświadczeniem z 17 lipca 2009 r. Ubezpieczona nie zgodziła się także z niezaliczeniem jej okresu pracy artystycznej za granicą od dnia 1 sierpnia 1999 r. do 31 grudnia 1999 r. i dalej. Wnioskodawczyni podtrzymała, że wykazała 15 lat pracy w warunkach szczególnych jako solistka i wokalistka i tym samym należy się jej prawo do wcześniejszej emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wydał wyrok bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 kpc, choć nie można zgodzić się w całości z interpretacją przepisów prawa będących podstawą rozstrzygnięcia dokonaną przez Sąd I instancji.

Spór dotyczył ustalenia czy wnioskodawczyni wykazała 15 lat pracy w warunkach szczególnych w zawodzie solistki i wokalistki. Nie było sporu między stronami co do faktu, że wnioskodawczyni spełnia pozostałe przesłanki do nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy uznał za udowodnione okresy wykonywania działalności artystycznej w wymiarze 13 lat i 8 miesięcy (w tym 4 miesiące na terenie Niemiec), tj. okresy od 1 września 1985 r. do 31 grudnia 1998 r. i od 1 lipca 1999 r. do 24 października 1999 r.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowią przepisy art. 46 w zw. z art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 jednolity tekst). Według art. 46 ust. 1 tej ustawy prawo do emerytury na warunkach określonych w art. 29, 32, 33 i 39 przysługuje również ubezpieczonemu urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;
- warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r.

Przepis art. 33 reguluje natomiast sytuację ubezpieczonych twórców, niebędących pracownikami, a wykonujących działalność twórczą lub artystyczną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (art. 32 ustawy).

Wynika z niego, że mogą oni nabyć prawo do emerytury w wieku i na zasadach dotyczących nabywania uprawnień emerytalnych przez pracowników wykonujących działalność twórczą lub artystyczną. Wobec tego, pomimo niepracowniczego charakteru zatrudnienia twórców lub artystów, ich praca na warunkach określonych w § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. nr 8, poz. 4 ze zm.), traktowana jest jak wykonywana w szczególnym charakterze, a ubezpieczonemu przysługuje emerytura w niższym wieku tak, jak pracownikom wykonującym działalność twórczą lub artystyczną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., II UK 325/07, OSNP 2009/21-22/300).

Sąd I instancji prawidłowo opiera wyrok na przepisie art. 33 w zw. z art. 46 ustawy emerytalno-rentowej, jednak wobec faktu, że przepis art. 33 obejmuje krąg tych ubezpieczonych twórców wykonujących działalność twórczą lub artystyczną, którzy nie są i nie byli pracownikami, w pierwszej kolejności przy ustalaniu przesłanek do nabycia emerytury dla tych ubezpieczonych znaczenie ma nie ocena tytułu prawnego umowy, na podstawie której twórca czy artysta wykonywał działalność artystyczną, lecz po pierwsze zaliczenie ubezpieczonego w poczet osób wykonujących zawodowo działalność artystyczną odpowiednią decyzją Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców, a po drugie opłacanie składek z tytułu wykonywania w/w działalności przez co najmniej 15 lat.

Dalsze warunki nabycia prawa dla wcześniejszej emerytury dla twórcy i artysty określają przepisy art. 46 ustawy emerytalno-rentowej oraz § 3 i § 12 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Warunek wykonywania przez 15 lat działalności twórczej lub artystycznej określa § 12 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia.

Art. 5 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi zasadę, że przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości dla płatników składek, zobowiązanych do opłacania składek na własne ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie uwzględnia się okresu, za który nie zostały opłacone składki, mimo podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w tym okresie.

Art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2009.205.1585 j.t.) stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Tymczasem przepis art. 8 ust. 6 pkt 2 dla celów ubezpieczeniowych zrównuje twórcę i artystę z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność. Przy czym za artystę, o którym mowa w ust. 6 pkt 2, uważa się osobę wykonującą zarobkowo działalność artystyczną w dziedzinie sztuki aktorskiej i estradowej, reżyserii teatralnej i estradowej, sztuki tanecznej i cyrkowej oraz w dziedzinie dyrygentury, wokalistyki, instrumentalistyki, kostiumografii, scenografii, a także w dziedzinie produkcji audiowizualnej reżyserów, scenarzystów, operatorów obrazu i dźwięku, montażyistów i kaskaderów (ust. 8). Uznanie działalności za twórczą lub artystyczną i ustalenie daty jej rozpoczęcia następuje w formie decyzji Komisji do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców, działającej przy ministrze właściwym do spraw kultury (ust. 9).

Także przepis art. 6 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy o emeryturach i rentach z FUS uznaje jako okresy składkowe okresy wykonywania działalności twórczej lub artystycznej na obszarze Państwa Polskiego objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, za które opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne lub w których ubezpieczony był zwolniony od opłacania składki.

Tak przedstawiają się obecnie obowiązujące regulacje prawne w rozpoznawanej materii. Jednak przed wejściem w życie zarówno ustawy systemowej, jak i ustawy o emeryturach i rentach z FUS, istniały odrębne przepisy regulujące zaopatrzenie społeczne twórców i ich rodzin. Była to przede wszystkim ustawa z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz.U.1973.38.225, dalej ustawa o z.e.t.) obowiązująca od 1 stycznia 1974 r. do 1 stycznia 2003 r. oraz akty wykonawcze wydane na jej podstawie. Z ustawy wynika, że w okresie jej obowiązywania również istniał obowiązek opłacania składek przez twórcę lub artystę od zadeklarowanego przychodu z działalności twórczej, co było warunkiem uznania tych okresów opłacania składek za okresy działalności twórczej.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin za okresy działalności twórczej uprawniające do świadczeń na podstawie tej ustawy uważa się okresy tej działalności, za które zostały opłacone składki oraz okresy, w których twórca został zwolniony od ich opłacania. Obowiązek opłacania składek dotyczył także twórcy objętego przepisami ówczesnie obowiązującej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (dalej ustawa o z.e.p.) lub innymi przepisami o zaopatrzeniu emerytalnym, jeśli twórca chciał skorzystać ze świadczeń emerytalno-rentowych przewidzianych w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (art. 11). A z drugiej strony możliwe było zaliczenie okresów działalności twórczej, za które opłacono składki, do okresów zatrudnienia przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie ustawy o z.e.p.

Z kolei wydane na podstawie upoważnienia zawartego w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin rozporządzenie Rady Ministrów z 29 grudnia 1973 r. w sprawie wykonania tejże ustawy (Dz.U. z 1974 r. nr 1, poz. 1) określało w § 16 ust. 1 w zw. z § 5 ust. 2 obowiązek opłacania składki dla artysty, który rozpoczął wykonywanie działalności twórczej już po wejściu w życie ustawy o z.e.t. z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym artysta rozpoczął działalność. Termin rozpoczęcia działalności artystycznej ustalała Komisja do Spraw Zaopatrzenia Emerytalnego Twórców. § 15 rozporządzenia w zakresie stosowania ustawy o z.e.t. zrównywał twórców z artystami wykonującymi zawodową działalność artystyczną w dziedzinie, m.in. sztuki estradowej i wokalistyki.

W rozpoznawanej sprawie nie ma wątpliwości, że wnioskodawczyni rozpoczęła działalność artystyczną jako piosenkarka od 1 czerwca 1983 r. Składki z tytułu wykonywania tej działalności R. K. opłacała jednak od 1 września 1985 r. do 31 grudnia 1998 r. i tylko ten okres może być zaliczony przy ustalaniu uprawnień emerytalnych na podstawie art. 33 ustawy emerytalnej jako okres wykonywania działalności artystycznej. Niestety nie jest on wystarczający do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 33 ustawy emerytalnej, wobec warunku posiadania co najmniej 15 lat pracy, w której działalność artystyczna była wykonywana. W okresach od 1 czerwca 1983 r. do 31 grudnia 1983 r. i od 1 lutego 1985 r. do 31 sierpnia 1985 r. ubezpieczona wykonywała wprawdzie umowy polegające na udziale jej jako piosenkarki w imprezach artystycznych, jednak zobowiązana była w tych okresach zgłosić się do ubezpieczenia społecznego twórców i artystów oraz zadeklarować i opłacać składki z tytułu przychodów uzyskiwanych na podstawie wykonywania tych umów. Bez znaczenia dla ustalenia uprawnień emerytalnych dla twórcy i artysty na podstawie art. 33 ustawy o FUS jest fakt, że ubezpieczona studiowała dziennie od 1 czerwca 1983 r. do 31 sierpnia 1985 r., bowiem okres ten uwzględnia się tylko jako okres nieskładkowy (dodatkowo tylko w wymiarze do 1/3 okresów składkowych) na podstawie art. 7 pkt 9 ustawy o FUS do ogólnego stażu ubezpieczeniowego emeryta i rencisty, natomiast nie uwzględnia się tego okresu do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania działalności twórczej lub artystycznej, jeśli nie zostały w tym okresie opłacone składki na ubezpieczenia emerytalno-rentowe.

Reasumując, ustawa emerytalno-rentowa w art. 33 przewiduje możliwość uznania za okresy składkowe okresy opłacania składek przez niepracownicze grupy zawodowe od momentu objęcia ich obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w tym twórców i artystów, którzy byli objęci zaopatrzeniem emerytalnym twórców za okres od dnia 1 stycznia 1974 r. (od dnia wejścia ustawy o z.e.t.). Wnioskodawczyni opłacała jednak z tytułu wykonywania działalności artystycznej składki za okres jedynie 13 lat i 4 miesiące (do 31 grudnia 1998 r.) i jest to okres niewystarczający do nabycia uprawnień emerytalnych dla twórcy lub artysty.

Wobec tego apelacja wnioskodawczyni podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.